

НАШИЯТЪ ЧЕРНЮ

Разказъ отъ Влад. Дуровъ

Когато бѣхъ малъкъ, азъ учихъ въ военната гимназия. Тамъ освенъ на всѣкакви науки, ни учеха още да стреляме, да маршируваме, да отдаваме честъ, да караулимъ — сѣщо като войници. Ние имахме едно куче — Черню. Обичахме го много, играехме съ него и го хранѣхме съ остатъците отъ яденето.

По едно време нашиятъ надзорникъ си взе друго куче — сѣщо Черню. Животътъ на нашия Черню изведнажъ се промѣни. Надзорникътъ се грижеше само за своя Черню, а нашия биеше и мѣчеше. Веднажъ той плисна върху него врѣла вода. Кучето съ скимтене се впусна да бѣга, а следъ това видѣхме: на хълбока и гърба на нашия Черню кѣзнатата и дори кожата бѣха окапали! . . .

Ние страшно се разядосахме на надзорника. Събрахме се въ едно удобно мѣстце на коридора и започнахме да обмисляме, какъ да му отмъстимъ.

— Трѣбва да му дадемъ урокъ, — казаха момчетата.

— Трѣбва! Ето що . . . трѣбва да умъртвимъ неговия Черню!

— Съгласни! Да го удавимъ.

— А какъ да го удавимъ?

— Не, по-добре да го обесимъ.

— Съгласни! Да го обесимъ!

— Почакайте, а кой ще го обеси?

Момчетата мълчаха. Никому не се искаше да бѣде палачъ.

— Хайде да теглимъ жребие, — предложи нѣкой.

— Хайде!

Въ една фуражка бѣха сложени листчета. Азъ, кой знае защо, бѣхъ увѣренъ, че ще ми се падне праздно листче, и съ леко сърдце пхнахъ ржката си въ фуражката. Изтеглихъ едно листче, разгърнахъ го и прочетохъ бързо: „Да се обеси!“

Стана ми неприятно. Позавидѣхъ на другаритъ си, които извадиха празни листчета, но при все това трѣгнахъ да накажа Черню.

Кучето довѣрчиво махаше опашка. Нѣкой отъ нашитъ каза:

— Я вижте, какво е гладко! А на нашето цѣлиятъ хълбокъ е окапалъ.

Азъ надѣнахъ на Чернювата шия вѣженце и го поведохъ къмъ бараката. Черню тичаше весело, като опъваше

вѣженцето и се озѣрташе.

Въ бараката бѣше тъмно. Съ треперящи прѣсти напипахъ надъ главата си дебела напрѣчна греда; следъ това замагнахъ, прехвърлихъ вѣженцето презъ гредата и започнахъ да дърпамъ.

Изведнажъ чухъ хъркане. Кучето хъркаше и се гърчеше. Азъ затреперахъ, зѣбитъ ми затракаха, като отъ студъ, рѣцетъ ми изведнажъ отмалѣха, прѣститъ ми се разтвори . . . Изпустахъ вѣженцето, и кучето падна тежко на земята.

Почувствувахъ страхъ, страдание и любовъ къмъ кучето. Какво да се прави? То, безъ друго, се задушава въ предсмъртни мѣчения! Трѣбова побързо да го доубия, за да не се мъчи.

Азъ грабнахъ единъ камъкъ и замагнахъ. Камъкътъ се удари о нѣщо меко. Не издържахъ: заплакахъ и изкочихъ отъ бараката. Убитото куче остана тамъ . . .

Нея нощъ спяхъ лошо. Презъ всичкото време ми се мѣркаше Черню, презъ всичкото време въ ушитъ ми звучеше предсмъртно хъркане.

Най-после, сѣмна. Сломенъ, съ болки въ главата, станахъ съ мѣлка, облѣкохъ се и трѣгнахъ за училище.

Но, неочаквано, на мѣстото, кѣдето винаги марширувахме, видѣхъ чудо. Какво е това? Спрѣхъ се и протъркахъ очи, като не вѣрвахъ на себе си. Кучето, убито отъ мене предната вечеръ, стоеше, както винаги, до нашия надзорникъ и помахваше опашка. Като ме видѣ, то, каточе нищо не е било, притича и съ ласкаво тихо скимтене почна да се гали въ краката ми . . .

А, какъ е възможно? Азъ го бесихъ, искахъ да го убия, а то не помни злото и при това се умилква около мене. Следъ бликнаха отъ очитъ ми. Наведохъ се къмъ кучето и започнахъ да го прегръщамъ и цѣлувамъ по косматата муцуна. Стана ми ясно: тамъ, въ бараката, азъ съмъ ударилъ съ камѣка въ глината, а Черню остана живъ.

Отъ тогава азъ обикнахъ животнитъ. А после, когато порастнахъ, започнахъ да опитомявамъ звѣроветъ и да ги уча, т. е. да ги дресирамъ. Само че азъ ги учехъ не съ бой, а съ ласка, затова тѣ ме обичаха и слушаха.

МАЛЪКЪ СЪЧКО

Малъкъ Сѣчко, стига свиря по долини, по баири, на усой и трѣнци и на горскитъ букаци.

А отъ здравецъ и кокиче, и отъ жѣлтото игличе, да увиемъ китки чудни за децата ранобудни.

Спри за малко снѣговетъ, да ми цѣфне първо цѣфте, да накичиме кошари все съ съ жѣлти минзухарни.

Да ми растнатъ зиме, лѣте, както растне росно цѣфте, да сѣ весели, честити, като птички гласовити. . . И. Стубелъ

ЮМРУКЧАЛЪ

Забилъ чело въвъ небесата, прострѣлъ коси отъ вѣченъ снѣгъ, — ти като стражъ си надъ страната — и въ студъ и вѣтъръ, въ дѣждъ и пекъ!

Отъ тебъ се виждатъ равнинитъ, залѣни съ мека свѣтлина, и въ злато грѣятъ сининитъ надъ горда Стара-планина.

И тукъ, на твойто равно теме, на твоия образъ снѣжнобѣлъ, — туристи шепнатъ съ умилнение: — Закриляй ни, о Юмрукчалъ!

Ненчо Савовъ

ПОЩЕНСКИТЪ ГЪЛЖБИ

На 15 августъ 1932 година военнитъ власти въ градъ Аррасъ, северозточна Франция, пуствали единъ пощенски гѣлжбъ, донесенъ въ клетка съ параходъ отъ пристанището Сайгонъ, което се намира въ Индокитай, въ една французка колония. Белазиянитъ гѣлжбъ се прибралъ въ родината си следъ 24 дни отъ отлитането си, като излетѣлъ едно разстояние отъ 11.500 клм.

За учениетъ е голѣма загадка, на какво се дължи силната паметъ и голѣмата съобразителност на гѣлжбитъ. Нѣкой смѣтатъ, че три инстинкта ръководятъ тази птица при намирането на родното мѣсто: храненето, мѣтенето и отглеждането на малкитъ.

Споредъ сведения отъ американски учени, 90% отъ съобщенията презъ миналата война сѣ пренасяни отъ пощенски гѣлжби.

Но обучениетъ гѣлжби вършатъ полезна работа и въ мирно време. Единъ отъ най-голѣмитъ Нью-Йоркски вестници събира новинитъ си и чрезъ пощенски гѣлжби. Параходнитъ репортери на вестника носятъ съ себе си винаги гѣлжби. И ако параходътъ се намира на 20 клм. навътре въ морето, гѣлжбътъ пристига съ новинитъ въ редакцията на вестника само за 12 минути, когато иначе сѣ необходими два часа, за да се предаде тази новина.

Използуването на пощенски гѣлжби за пренасяне на бързи и сигурни съобщения е отдавно познато, но и днесъ, когато техниката на съобщенията е извънредно много усвѣршенствувана, тѣ пакъ се използватъ при пренасяне на бързи и тайни съобщения.

НЕ ОТЛАГАЙТЕ ИЗПРАЩАНЕТО НА СУМИТЪ ЗА ВЕСТНИКЪ „СЛАВЕЙЧЕ“!

Молимъ настоятелитъ, които разпространяватъ вестника на ржчна продажба, да изпратятъ сумитъ за продаденитъ до сега броеве. Съ това ще се улесни много нашата работа. Ние сме редовни и изправни къмъ всички. Бждете и вие редовни къмъ редакцията

драгъ изъ село, Пройчо е смилилъ надъ него, срещналъ го веднажъ и му казалъ:

— Слушай, Койчо, ние съ тебе сме сѣседи, не бива да се забравяме. Ела да те заведемъ у дома. Ще похпанемъ, ще си псприказваме, както далъ Господъ и както подобава на сѣседи.

Отишли въ къщи. Разшетала се жената на Пройча, сготвила гостба, нагостили госта.

Като се нахранили, Пройчо рекълъ:

— Ти, Койчо, си самъ човѣкъ. Нѣма кой да се грижи за тебе. Не е ли по-добре, да дойдешъ да живѣешъ у насъ? Катъ има за насъ, ще има и за тебе. Все ще му намѣримъ нѣкакъ колая.

Просълзилъ се Койчо при

тия думи. Спомнилъ си, какъ той е говорилъ преди години на сѣседа си. Засрашилъ се мѣсто.

— Златенъ човѣкъ си ти, Пройчо, — съ мѣлка отвѣрналъ Койчо. — Но азъ не заслужавамъ това добро. Самъ съмъ си виновенъ за всичко. Далъ ми бѣше Богъ имотъ за чудо. Пъкъ азъ го пропилихъ за лудо. И сега не съмъ за никѣде.

— Никога не е късно да се оправи човѣкъ, Койчо, и ти ще се оправишъ, — отвѣрналъ кротко Пройчо. — Остави това пусто пиене, залови се за работа, пъкъ добѣръ е Господъ и за тебе, ще ти помогне.

Койчо навелъ глава, расплакалъ се.

— До сега никой отъ прия-

телиетъ ми не ме напѣти, какво да правя и по кой пътъ да вървя, а ти . . . дето се подигравахъ съ тебе, ти сега ми говоришъ като братъ и приятель.

— Каквото било, било. Миналото да го оставимъ, — смутено отвѣрналъ Пройчо. — Ами, ако искашъ, ела у насъ, та да се заловимъ двамата за работа. Ти ще помагашъ на мене, азъ на тебе. Така и за двамата ни ще бѣде добре.

Почналъ оттогава Койчо да ходи все по-често у Пройчови. Заловилъ се за работа. Трѣгнали двамата по тѣхна и чужда работа и скоро Койчо се оправилъ, станалъ другъ човѣкъ. Започнали и хората да го гледатъ съ друго око. Радвалъ се Койчо, като виж-

далъ, че пакъ почнали да го тачатъ старитъ му другари и приятели, но въ кръчма вече не влизалъ. Гледалъ си работата и за пиене не помислялъ.

Но отъ всички най-много се радвали Пройчо и жена му. Обикнали тѣ сѣседа си като братъ. Скоро и невѣста му намѣрили. Задомилъ се Койчо. И заживѣли дветъ семейства въ сговоръ и братство. Каквото имали единитъ, било и на другитъ.

Въ това село и до сега се разправя за Койчо и Пройчо. И всички хора сега тамъ си живѣятъ по братски. Нѣма бедни и богати, всички сѣ горе-долу едно. Тачатъ се и се почитатъ, и единъ на другъ си помагатъ, както Койчо и Пройчо сѣ си помагали.

Георги Кръзиковъ

СВѢТОВНИ ПИСАТЕЛИ

Уилямъ Шекспиръ

Роденъ е презъ 1564 година въ гр. Страдфордъ, Англия, а е починалъ презъ 1616 година.

Уилямъ Шекспиръ е най-великиятъ английски писателъ. Написалъ е много драми, комедии, трагедии, поеми и други. Неговитъ пиеси се играятъ по всички свѣтовни сцени съ голѣмъ успѣхъ. Най-прочути отъ неговитъ трагедии сѣ: „Хамлетъ“, „Макбетъ“, „Кралъ Лиръ“, „Ромео и Жулиета“ и др.

За малкитъ той не е писалъ нищо, но много отъ неговитъ трагедии и комедии сѣ преразказани въ хубави приказки и сѣ издадени въ специални сборници за деца и юноши. Има ги преведени и на български.

ПЪСЕНТА НА КОКИЧЕТО

Щомъ настѣпи Малъкъ Сѣчко, щомъ се Слънчо пакъ усмихне, бѣлоликото кокиче се засмива катъ момиче.

Отъ снѣгъ сладкъ бързо става и главица вѣнъ подава, катъ звѣченце я люде и си тихо, сладко пѣе:

— Скоро тукъ южнякъ ще вѣе, снѣгъ не ще се вече бѣлѣе, вредъ ще цѣвнатъ пакъ цѣвтята, листи ще развий гората.

На хвърката колесница нашта пролѣтна царица ще пристигне отдалече, — азъ предвестникъ съмъ ѣ вече.

Ще пристигнатъ и пѣвцитъ и ще екнатъ пакъ горитъ, — всичко живо ще запѣе, новъ животъ ще заживѣе.

Вас. П. Нешевъ

НАРОДНА МЪДРОСТЪ

Ако излѣжешъ веднажъ, не ти вѣрватъ до вѣка.

Ако не се трудишъ на младостъ, ще страдашъ на старостъ.

Ако си помагаме единъ на другъ, и Господъ ще ни помага.

Ако хулишъ другитъ, хулишъ и себе си, защото която уста хули, тя сама не е за хвалба.

Ако слушашъ хората, можешъ да ловишъ по море зайци.

Атоветъ когато се ритатъ, магаретата теглятъ.

ПО ШИРОКИЯ СВѢТЪ

Голѣми усилия правятъ въ Америка да добиватъ чрезъ кръстосване нови плодове. Добили сѣ ябълки съ голѣмината на диня, орѣхи съ голѣмината на ябълка, череша като орѣхи и т. н. Но не се задоволяватъ само съ промѣна на голѣмината, а се стремятъ да придадатъ и нови вкусове и аромати. Така понѣкога краставицата сладни, ябълката мирише на анасонъ и т. н.